

ret indgribende Bestemmelser af Lovgivningsmagten, har denne hidtil ikke trukket særlige Grænser for Bankernes Virksomhed. Det har derhos for Kommissionen været af afgørende Betydning, at ifølge den nugældende Afgrænsning af Ministeriernes Forretningsomraade de tvende Arter af Instituter, for hvis fremtidige Virksomhed det er Kommissionens Opgave at foreslaa nye Regler, henhøre under tvende Ministerier: Sparekasserne under Indenrigsministeriet, Bankerne under Ministeriet for Handel og Søfart. Da Kommissionen maa anse det for liggende udenfor Omraadet af den samme tildelte Opgave at foreslaa en Ændring i det nævnte Ressortforhold, har man anset det urigtigt at forsøge at skabe et Fællesforslag til Lov om de tvende Arter af Instituter, idet det har staaet Kommissionen klart, at en saadan Ordning vilde kunne medføre Fare for en uensartet Fortolkning og Udførelse i det praktiske Liv af Forslagets Bestemmelser og saaledes frembyde Mulighed for Opstaaelse af Vanskeligheder.

Kommissionen har imidlertid ikke blot af disse mere formelle Grunde følt sig tilskyndet til i Hovedsagen at bygge videre paa de for Sparekassevirksomheden allerede bestaaende Bestemmelser og til ved Siden heraf at fremkomme med Forslag om Indførelse af nye Lovbestemmelser for Bankvirksomheden; man er tillige kommen til dette Standpunkt gennem den Betragtning, at det — selv bortset fra, hvad der maatte være en naturlig Følge af den særegne Udvikling, Sparekassevirksomheden har gennemgaaet her i Landet — maa anses rettest i saa stor Udstrækning som muligt at søge, ogsaa i den almindelige Bevidsthed, at fastslaa en skarp Adskillelse mellem Sparekassevirksomheden paa den ene Side og Bankvirksomheden paa den anden. Man har i denne Henseende ment at maatte fastholde som Hovedsynspunkt, at Hovedformaalet for Sparekassernes Virksomhed maa være at tilvejebringe den størst mulige Sikkerhed for Midlernes Bevaring, medens dette Hensyn for Bankerne, hvis Hovedopgave det er at virke i Omsættningens Tjeneste, ikke kan være i samme Grad fremherskende. Under Hensyn til, at det Publikum, der henvender sig til Sparekasserne, ofte ikke forstaar sig paa Pengeomsætning, men søger et Sted, hvor det paa fuldt ud betryggende Maade kan anbringe sine Sparepenge og opnaa en om end ikke høj Rente deraf, medens Bankernes Publikum væsentlig hentes fra Forretningsverdenen, der selv møder med Forstand

paa Pengeomsætningen og med Evne til at bedømme vedkommende Instituts Soliditet, eller fra Personer, der ikke i første Linie lægge Vægt paa Sikkerheden for Midlernes Bevaring, har Kommissionen anset det for rigtigt for Sparekassernes Vedkommende at foreslaa Indførelsen af betydelig mere indgribende Bestemmelser baade med Hensyn til Ledelsen og Kontrollen end de nugældende, idet man dog af Hensyn til det i det store og hele gode Resultat, det hidtidige Selvstyre har kunnet opvise, har ment ikke i højere Grad end ubetinget nødvendigt at burde indsnævre Kassernes Selvstyre. Hvad Bankerne angaar, have de senere Tidens Begivenheder tilstrækkelig godtgjort Savnet af regulerende Lovbestemmelser for disses Virksomhed; Kommissionens Bestræbelser ere gaaede ud paa ikke blot paa de Punkter, hvor den ubundne Frihed for Bankvirksomheden allerede har vist sig at være skadelig, at foreslaa betryggende Bestemmelser, men tillige at bringe saadanne i Forslag paa Omraader, hvor vel den herskende Frihed ikke allerede har gjort paa- viselig Skade, men hvor den ifølge de andetsteds fra høstede Erfaringer frembyder betydelig Fare. Det vil kunne siges, at man i denne Henseende er gaaet ret vidt, og at de i Forslaget til Lov om Bankselskaber indeholdte Bestemmelser paa nogle Punkter mulig ville forvolde enkelte af de nu virkende Banker forbigaaende Vanskeligheder; det er imidlertid Kommissionens Overbevisning, at der ikke ved Lovforslaget paa nogen Maade kan siges at være paalagt Erhvervslivet snærende Baand, og at de foreslaaede Bestemmelser derfor ikke lægge nogen Hindring i Vejen for en sund Bankvirksomhed.

Kommissionen har anset det for særdeles magtpaaliggende at fastslaa en skarp Grænse mellem Sparekassevirksomhed paa den ene Side og Bankvirksomhed paa den anden, idet Offentligheden har betydelig Interesse i og et naturligt Krav paa ved Henvendelse til et Pengeinstitut straks at kunne komme til Klarhed over, til hvilken af de to nævnte Arter af Virksomheder vedkommende Institut henhører. Adskillelsen mellem de to Slags Virksomheder er tænkt fastsat efter et formelt Kriterium: Institutets Benævnelse, idet man har foreslaaet, at Spare- og Laanekasser i deres Benævnelse skulle være forpligtede til at føre Ordet „Sparekasse“ („Spare- og Laanekasse“) eller „Spareforening“ („Spare- og Laaneforening“), medens det forbydes andre Instituter i deres Benævnelse, i Forretnings-